

ผลกระทบ COVID-19 ระบาดรอบ 2 ต่อเมืองรอบ 3 กับ
ทิศทางตลาดแรงงานไทย

[illegible]

(<https://www.facebook.com/share.php?u=https%3A%2F%2Ftdri.or.th%2F2021%2F04%2Fcovid-19-2-3-affected-thai-labor-market%2F>)

19+%

(<https://lineit.line.me/share/ui?url=https%3A%2F%2Fdri.or.th%2F2021%2F04%2Fcovid-19-2-3-affected-thai-labor-market%2F>)

รศ.ดร. ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ และทีมวิจัย

สถานการณ์ระบาด COVID-19 รอบ 1 ถึง 3 โดยสังเขป

ประเทศไทยพบ (https://tddr.org) เชื้อโคโรนาไวรัส-2019 หรือ COVID-19 ตั้งแต่ต้นมกราคม 2563 จำนวนผู้ติดเชื้อ COVID-19 เพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ จนถึงมีนาคม 2563 ที่จำนวนผู้ติดเชื้อเพิ่มเป็นหลักร้อยและมียอดผู้ป่วยใหม่ 188 คน ในวันที่ 15 มีนาคม 2563 ซึ่งถือว่าเป็นวันที่สูงสุดของการระบาดรอบแรก แล้วจึงลดลงต่อเนื่อง รักษาระดับการติดเชื้อสองหลักเอาไว้ถึง 9 เดือนและมีผู้เสียชีวิตน้อยมากจนได้รับคำชมจากองค์การระหว่างประเทศว่า ประเทศไทยสามารถควบคุมการระบาดของ COVID-19 ได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้นอีกไม่นานก็เกิดการระบาดรอบ 2 ขึ้น

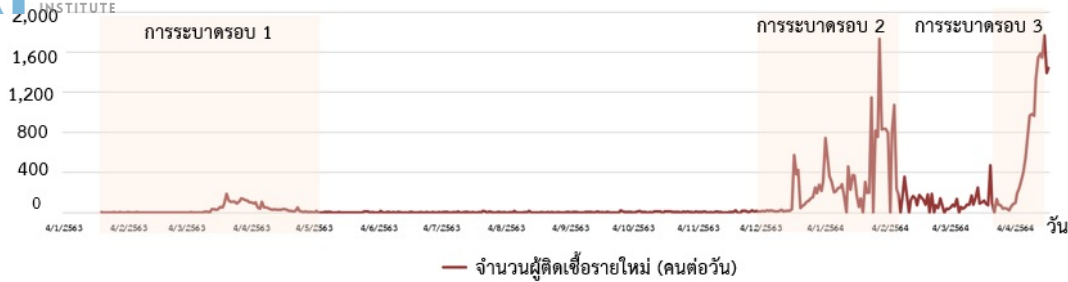
ผู้เขียนได้ติดตามแบบแผนการระบาดของประเทศในแถบเอเชียที่มีการจ้างแรงงานต่างด้าวจำนวนมาก ตั้งแต่สิงหาคม 2563 ที่ก่อนหน้านี้ได้เกิดระบาดในคลัสเตอร์แรงงานต่างด้าวประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีมาตรฐานการดูแลและบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวที่ถึงฝีมือ ที่สูงกว่าประเทศไทยมาก

สำหรับประเทศไทย ในที่สุดก็เกิดการระบาดขึ้นที่ตลาดกลางกุ้งจังหวัดสมุทรสาคร เริ่มตั้งแต่ประมาณวันที่ 19 ธันวาคม 2563 มียอดผู้ติดเชื้อ 576 คน ใช้เวลาเพียงเดือนเศษมีจำนวนผู้ติดเชื้อใหม่เพิ่มสูงขึ้นถึง 1,732 คน ในวันที่ 29 มกราคม 2564 จากนั้นยอดผู้ติดเชื้อใหม่ค่อยๆ ลดลงต่ำกว่าร้อยคนต่อวัน มีแนวโน้มควบคุมได้ จนเกิดการเรียกร้องจากผู้ประกอบการให้ผ่อนคลายมาตรการ เปิดแหล่งเอนเตอร์เทนเมนต์ เช่น ผับ บาร์ ร้านเหล้า และแหล่งบันเทิง เริงรมย์ต่างๆ เป็นต้น ขณะเดียวกัน ในบางประเทศเริ่มมีระบาดรอบ 3 ส่วนไทย ศบค. ยังกำชับให้ประชาชนอย่าการ์ดตก

กระทั่งใกล้ถึงวันหยุดยาวเทศกาลสงกรานต์ที่ผ่านมา ยอดผู้ติดเชื้อใหม่กลับเพิ่มสูงขึ้น จากแหล่งเอนเตอร์เทนเมนต์ ย่านใจกลางกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2564 มียอดผู้ติดเชื้อใหม่ 194 คน 9 วันต่อมาเพิ่มสูงขึ้นถึง 1,335 คน ที่สำคัญมีหลายจังหวัดติดเชื้อเป็นดาวกระจายจากนักท่องเที่ยวหรือผู้ที่เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านซึ่งไม่รู้ตัวว่าได้ติด COVID-19 เพราะบางรายไม่ปรากฏอาการรุนแรงให้เห็น จนทำให้เกิดการกระจายตัวของเชื้อในการระบาดรอบที่ 3 ไปยังหลายสิบจังหวัดทั่วประเทศ

ปัจจุบันยังมีการตรวจพบผู้ติดเชื้อที่เดินทางกลับจากการเยี่ยมครอบครัว ยอดผู้ติดเชื้อทำสถิติสูงสุดใหม่ที่ 2,839 คนเมื่อวันที่ 24 ภายในเดือนเดียวกัน การระบาดที่รุนแรงและรวดเร็วด้วยสายพันธุ์ COVID-19 สายพันธุ์ใหม่นี้ ยังไม่ทราบว่าจะบรรเทาลงเมื่อไรในขณะที่ประชากรไทยเพิ่งได้รับการฉีดวัคซีนป้องกัน COVID-19 เข็มแรกไปเพียง 1% เท่านั้น

การระบาดรอบที่ 3 นี้เกรงว่าจะเกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจในวงกว้าง ซึ่งมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยประเมินเบื้องต้นว่าการเติบโตเศรษฐกิจไทยปีนี้ น่าจะลดลงถึง 1% จากที่เคยประมาณการณัไว้แน่นอนว่าย่อมส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้

ที่มา: <https://ourworldindata.org/coronavirus/country/thailand>

การระบาดรอบที่ 1 เริ่มวันที่ 20 มกราคม 2563 : คนขับแท็กซี่ติดเชื้อในประเทศไทยรายแรก

การระบาดรอบที่ 2 เริ่มวันที่ 17 ธันวาคม 2563 : แม่ค้ากุ้งที่ตลาดมหาชัย ในจังหวัดสมุทรสาคร

การระบาดรอบที่ 3 เริ่มวันที่ 4 เมษายน 2564 : ผู้ติดเชื้อโควิด-19 ที่มีประวัติเดินทางไปเที่ยวสถานบันเทิงแถวทองหล่อ 40 ราย

ผลกระทบการระบาดของ COVID-19 ที่มีต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจไทย โดยสังเขป

การระบาดของ COVID-19 รอบที่ 1 ของไทยเริ่ม ในปลายปี 2562 และต่อเนื่องไปยังปี 2563 ตลอดทั้งปี โดยพบว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจไทยในปี 2562 มีการขยายตัวที่มีความผันผวน ต่ำกว่าปี 2561 ในทุกไตรมาสส่งผลให้ Gross Domestic Product (GDP) มีการขยายตัวต่ำลงเหลือ 2.3% เทียบกับปี 2561

เมื่อมีการระบาดของ COVID-19 ตอนต้นปี 2563 แม้ความรุนแรงของการระบาดยังไม่มากนัก แต่ทางรัฐบาลก็ใช้มาตรการ Lock down ห้ามการเดินทางเข้าออกต่างประเทศ และมาตรการเคอร์ฟิวในประเทศ ทำให้เศรษฐกิจซึ่งอาการไม่ค่อยดีมาตั้งแต่ปีที่ 2562 เริ่มได้รับผลกระทบ แต่ถ้าผู้ถูกกระทบทั้งภาคธุรกิจและประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนได้รับการเยียวยาจากมาตรการของรัฐในหลายๆ รูปแบบด้วยเงินงบประมาณตามปกติและเงินกู้เกือบ 2 ล้านล้านบาท คาดว่าจะทำให้เศรษฐกิจของไทยฟื้นตัวได้ในไตรมาสที่เหลือของปี 2563 แต่โชคไม่ดีที่เกิดการระบาดของ COVID-19 รอบ 2 ในช่วงปลายเดือนธันวาคม 2563 ทำให้การขยายตัวของเศรษฐกิจที่คาดว่าจะฟื้นตัวต้องติดลบทุกไตรมาส ส่งผลให้การขยายตัวตลอดทั้งปี ติดลบถึง 6.1%

ผลกระทบดังกล่าว เมื่อพิจารณาเป็นรายสาขา พบว่าในภาพรวมภาคเกษตรในปีปกติ เริ่มติดลบมาตั้งแต่ปี 2562 ประมาณ 0.6% แต่เมื่อเกิดการระบาด ปี 2563 ต้องติดลบมากขึ้นทั้งปีถึง 3.4%

ภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวในอัตราต่ำอยู่แล้วใน ปี 2562 การขยายตัวทั้งปีเป็นศูนย์และเมื่อเกิดการระบาดของ COVID-19 ต่อเนื่องทั้งปี จึงส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมรุนแรงในทุกไตรมาสตลอดปี ติดลบไปถึง 5.9%

ภาคบริการปกติยังคงขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ดีตลอดปี 2562 แต่ในที่สุดก็หนีไม่พ้นผลกระทบจากการระบาดของ COVID-19 ที่ยืดเยื้อไปตลอดทั้งปี ทำให้การขยายตัวของภาคบริการติดลบทุกไตรมาส 1.2% ถึง 12.1% ส่งผลไปถึงตลอดทั้งปี 2563 เช่นกัน การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาบริการทั้งปีติดลบถึง 6.5% (ดูตารางที่ 1 ประกอบ)

ภาค	ไตรมาส				เฉลี่ยรายปี
	1	2	3	4	
ภาคเกษตร					
2561	8.8	10.7	3.4	1.4	5.8
2562	1.5	-2.0	2.1	-3.1	-0.6
2563	-9.9	-3.1	-1.1	0.9	-3.4
ภาคอุตสาหกรรม					
2561	3.2	2.8	1.6	3.9	2.9
2562	0.6	1.3	0.0	-1.9	0.0
2563	-1.7	-14.2	-5.8	-2.3	-5.9
ภาคบริการ					
2561	5.5	4.8	4.0	4.3	4.7
2562	4.2	3.5	4.0	3.8	3.9
2563	-1.2	-12.1	-7.2	-5.9	-6.5
GDP (CVM)					
2561	5.1	4.6	3.2	3.8	4.2
2562	2.8	2.4	2.7	1.3	2.3
2563	-2.1	-12.1	-6.4	-4.2	-6.1

ที่มา: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2563.

ผลกระทบตลาดแรงงานกับการมืงานทำในภาพรวม

ประเทศไทยมีการระบาดของ COVID-19 ในรอบปีที่ผ่านมาถึง 2 รอบ ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศไทยมีการผันผวนเป็นอย่างมาก (ดูตารางที่ 1) ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อการจ้างงานในภาพรวม

กล่าวคือ การระบาดรอบที่ 1 ปรากฏในรอบปี 2563 พบว่า ตลาดแรงงานยังไม่ถูกกระทบรุนแรงทันทีเนื่องจากมาตรการของ ศบค. เริ่มดำเนินการราวกลางเดือนมีนาคม 2563 การที่ ศบค. พ่อนคลายล็อกดาวน์โดยผ่อนปรนให้กิจการภาคบริการหลากหลายสาขาเปิดดำเนินการได้เพื่อเปิดเศรษฐกิจของประเทศและการทำมาหากินของประชาชน (แม้มีการระบาดรอบ 1 จากสถาบันเทิงเรียมย์ และการระบาดรอบ 2 จากกลุ่มแรงงานต่างด้าว แต่รัฐไม่สั่งปิดกิจการโดยทั่วไป แต่สั่งปิดเฉพาะบางจังหวัดที่เกิดการระบาด COVID-19 เช่น จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรปราการ ชลบุรี ปทุมธานี และสมุทรสงคราม เป็นต้น) ทำให้ตลาดแรงงานในปี 2563 พ้นตัวถึงแม้จะยังติดลบอยู่ 2 ไตรมาส คือ ไตรมาส 1 และ 2 เปรียบเทียบ YoY กับปี 2562 พบว่าลดลง 0.7% และ 1.9%YoY และเริ่มฟื้นตัวในไตรมาส 3 และ 4 คิดเป็นจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้น 1.2% และ 2.2%YoY

อย่างไรก็ตาม ปัญหาการมืงานทำยังไม่หมดไปเนื่องจากการระบาดในรอบที่ 2 ยังไม่ทันจางหายไป ในไตรมาส 1 ปี 2564 ก็มีอาการส่อว่าอาจจะมีการระบาดรอบ 3 เมื่อตัวเลขผู้ติดเชื้อใหม่สูงถึง 1,732 คนในวันที่ 29 มกราคม 2564 และปรับลงมาหลักร้อยเมื่อสิ้นสุดไตรมาส 1 จนถึงต้นไตรมาส 2 วันที่ 5 เมษายน 2564 ตัวเลขผู้ติดเชื้อใหม่เริ่มกลับมาอีกครั้ง 194 คน และเพิ่มสูงถึง 1,335คน ในวันที่ 14 เมษายน 2564 โดยมีตัวเลขผู้ติดเชื้อใหม่ 1 สัปดาห์เกินกว่า 1 พันคนเป็นครั้งแรก และยังเพิ่มอยู่ในขณะเขียนบทความนี้ จึงเชื่อว่าการระบาดรอบ 3 ได้อุบัติขึ้นแล้วจะมีผลต่อการมืงานทำให้ลดต่ำลงแน่นอน (ดูตารางที่ 2 ประกอบ)

(ล้านคน)

ภาพรวมของประเทศ	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	37,361.5	37,884.5	38,301.0	37,911.2
ก่อนเกิด COVID-19 2562	37,702.7	37,781.8	37,486.3	37,482.9
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	37,424.2	37,079.9	37,927.0	38,288.8
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	+0.9	-0.3	-2.1	-1.1
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	-0.7	-1.9	+1.2	+2.2

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

ผลกระทบตลาดแรงงานกับการว่างงานในภาพรวม

ขณะที่ตลาดแรงงานดูเหมือนจะเริ่มฟื้นตัวในปี 2563 แต่มีการระบาดของ COVID-19 ถึงสองรอบ เมื่อดูตัวเลขของการว่างงานโดยเปิดเผย (open Unemployment) พบว่า อัตราการว่างงาน 1 ไตรมาสปี 2563 ยังไม่ปรากฏผลกระทบอย่างเด่นชัด ผลกระทบจากการระบาดของ COVID-19 เหมือนจะอยู่ในความควบคุมของรัฐบาล โดย ศบค. แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผลกระทบทางเศรษฐกิจจะไม่ส่งผลกระทบต่อไตรมาสต่อไตรมาส เมื่อเศรษฐกิจถดถอยจะใช้เวลาประมาณ 1 ถึง 2 ไตรมาสที่จะกระทบการว่างงาน ซึ่งในกรณีนี้ ก็เป็นเช่นนั้น เมื่อสถานการณ์การไม่สามารถรักษาคนเอาไว้ได้ ผลคือ ในปี 2563 หลังไตรมาส 1 การว่างงานเพิ่มขึ้นทุกไตรมาส 2 เท่า รวมมากกว่า 7 แสนคน หรือคิดเป็นอัตราว่างงาน 1.9% ถึง 2.0% ซึ่งการว่างงานโดยเปิดเผย สูงกว่าปีปกติ เช่น สูงกว่าปี 2562 มากกว่า 2 เท่า การว่างงาน 2% นี้อาจจะดูไม่สูงมากนักตามมาตรฐานไทยที่เคยเกิดวิกฤตมาในอดีต แต่ถ้าดูการทำงานต่ำระดับ[1]ของแรงงานแล้วจะพบว่า เกิดปัญหาค่อนข้างมาก (ดูตารางที่ 3 ประกอบ)

ตารางที่ 3 จำนวนแรงงานว่างงาน รายไตรมาส ปี 2561-2563

(พันคน)

	ไตรมาส 1	ไตรมาส 2	ไตรมาส 3	ไตรมาส 4
ปี 2561				
จำนวนคนว่างงาน	473.8	411.2	373.4	358.8
- หางานทำ	104.1	74.4	71.7	74.0
- ไม่หางานทำ/พร้อมที่จะทำงาน	369.7	336.7	301.8	284.8
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.2	1.1	1.0	0.9
ปี 2562				
จำนวนคนว่างงาน	351.2	376.9	394.0	371.5
- หางานทำ	86.6	69.3	90.9	65.1
- ไม่หางานทำ/พร้อมที่จะทำงาน	264.6	307.6	303.1	306.4
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	0.9	1.0	1.0	1.0
ปี 2563				
จำนวนคนว่างงาน	394.5	745.2	737.6	727.1
- หางานทำ	79.1	91.7	135.0	137.3
- ไม่หางานทำ/พร้อมที่จะทำงาน	315.5	653.5	602.6	589.7
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.0	2.0	1.9	1.9

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร

ภาคการเกษตร

การวิเคราะห์รายได้และต้นทุนภาคเกษตร พบว่า ในปี 2561 – 2562 ที่ถึงแม้จะไม่มีผลกระทบของ COVID-19 จำนวนแรงงานที่มีก็ติดลบเมื่อเทียบกับ %YoY ตั้งแต่ไตรมาส 1 ถึงไตรมาส 4 ในกลุ่มการเกษตรทุกประเภทยกเว้นประมง ขณะที่แรงงานประมงในไตรมาส 2 หดตัว 41.8%YoY (ไม่ตัวเลขในตาราง)

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบจากการระบาด 2 รอบในปี 2563 เทียบ YoY กับปี 2562 เริ่มตั้งแต่ไตรมาส 1 ถึง ไตรมาส 3 ติดลบ 3.7%, 0.3 และ 0.1% โดยความรุนแรงลดลงโดยลำดับ และมีภาพของการฟื้นตัวของตลาดแรงงานในภาคเกษตรในไตรมาสที่ 4 อย่างชัดเจนน่าจะเป็นผลมาจากการเคลื่อนย้ายของแรงงานที่ไม่มียานพาหนะในสาขาอื่นกลับมาเป็นแรงงานในภาคการเกษตรก็เป็นได้ หลังจากภาคการเกษตรเคยต้องสูญเสียแรงงานให้ภาคอื่นๆ เสมอมา (ดูตารางที่ 4 ประกอบ)

ตารางที่ 4 การเปลี่ยนแปลงของจำนวนแรงงานจากผลกระทบ COVID-19 ในภาคเกษตรกรรม

(ล้านคน)

ภาพรวมของประเทศ	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	11,663.8	11,993.5	12,799.4	12,216.5
ก่อนเกิด COVID-19 2562	11,178.5	11,510.8	12,561.8	12,026.5
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	10,769.0	11,479.2	12,560.2	12,433.5
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	-4.2	-4.0	-1.8	-1.6
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	-3.7	-0.3	-0.1	+3.4

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

ภาคอุตสาหกรรม

ภาพรวมของภาคอุตสาหกรรมได้รับผลกระทบจากปัจจัยอื่นที่ไม่ใช่ผลกระทบจาก COVID-19 เช่น การสูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขันและต้องถูกบังคับให้ต้องปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี (Technology disruption) ทำให้การเติบโตของการมีงานทำ (ก่อน COVID-19 ระบาด) ลดลงทุกไตรมาส ระหว่าง 13% ถึง 26%YoY และจากการที่เกิดการระบาด 2 รอบของ COVID-19 ในปี 2563 เทียบกับปี 2562 ระหว่างภาคอุตสาหกรรม (Industry) และ อุตสาหกรรมการผลิต (Manufacturing industries) เริ่มมีการฟื้นตัวบ้างแล้ว เช่น ฟื้นตัวเป็นบวก 142%, 1,160%, 403% และ 135% YoY เทียบกับปี 2562 ทุกอุตสาหกรรม ส่วนมากติดลบเพียง 1 ใน 4 ไตรมาส และที่ยังลดลงมากกว่า 1 ไตรมาส ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ยาง (ไตรมาส 3 และ 4) เพียงเท่านั้น

กล่าวโดยสรุปคือ อุตสาหกรรมสามารถฟื้นตัวได้ค่อนข้างดีถึงแม้จะมีการระบาดถึง 2 รอบ ไม่ทำให้จำนวนแรงงานมีแนวโน้มลดลงแต่อย่างใดซึ่งอาจจะขัดกับความรู้สึกของบางคน แต่ผู้เขียนเห็นว่าภาคอุตสาหกรรมอาจจะไม่ฟื้นตัวต่อเนื่องก็ได้เนื่องจากยังมีการระบาด COVID-19 รอบ 3 กำลังระบาดรุนแรงอยู่ในช่วงต้นปี 2564 (ดูตารางที่ 5 ประกอบ)

(ล้านคน)

ภาพรวมของประเทศ	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	6,519.1	6,589.7	6,432.3	6,548.9
ก่อนเกิด COVID-19 2562	6,595.1	6,546.8	6,123.7	6,338.4
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	6,508.7	6,270.4	6,019.8	6,289.1
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	-15.2	-26.5	-13.0	-13.3
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	-7.6	2.6	-1.2	97.4

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

ภาคบริการ

ทุกฝ่ายเห็นว่าการระบาดของ COVID-19 ตั้งแต่ปี 2563 จากตอนต้นปีและปลายปี รวม 2 รอบ เปรียบเทียบจำนวนแรงงานปี 2563 กับปี 2562 หรือ YoY พบว่าภาคบริการโดยภาพรวมอาจจะถูกกระทบรุนแรง เมื่อภาคบริการ เช่น โรงแรมที่พักและร้านอาหารไม่มีนักท่องเที่ยว การปิดกิจการที่เกี่ยวข้องกับภาคบริการจำนวนมากส่งผลกระทบต่อการจ้างงานในวงกว้าง ทำให้การมีงานทำลดลงทันทีเกือบแสนราย หรือลดลง 7.6%YoY ในไตรมาสแรก และเริ่มฟื้นตัวเนื่องจากการระบาดรอบ 2 ทาง ศบค. ไม่ได้ shout down หรือ lock down ภาคบริการเหมือนกับการระบาดรอบที่ 1 กอปรกับรัฐบาลใช้นโยบายอัดฉีดเงินเพื่อส่งเสริมการบริโภคและช่วยเหลือ SMEs ทำให้ธุรกิจภาคบริการเริ่มฟื้นตัวอย่างเห็นได้ชัด จากอัตราการขยายตัวของจำนวนแรงงานเพิ่ม %YoY ตั้งแต่ไตรมาส 2 และไตรมาส 4 โดยสาขาย่อยภาคบริการมีจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นทุกไตรมาส 4 จาก 18 สาขา ลดลง 3-4 ไตรมาส 6 จาก 18 สาขา และลดลง 1 ถึง 2 ไตรมาสถัดอีก 8 สาขา (ไม่มีตัวเลขในตาราง)

กล่าวโดยสรุป ในด้านจำนวนแรงงานอันเกิดจากผลกระทบของโควิด-19 เทียบ %YoY แล้ว การระบาดรอบแรกรุนแรงและมีผลกระทบทุกสาขาการผลิตหลักของประเทศ แต่จากการใช้นโยบายหุ้มนเงินให้กับประชาชนและการบริหารของ ศบค. ที่ไม่ปิดสถานประกอบการทันทีเหมือนการระบาดในระยะเริ่มแรก จึงเปิดโอกาสให้ภาคบริการในภาพรวมมีสภาพของการมีงานทำเริ่มฟื้นตัว โดย ศบค. พยายามรักษาไปตามอาการ กล่าวคือ ถ้ามีการระบาดที่ใดก็ไปเข้มงวดที่นั้นๆ โดยยังไม่มีการ Lock down แต่ขณะนี้การระบาดรอบ 3 ที่รุนแรงมากที่สุดกำลังดำเนินการอยู่ตลาดแรงงานจะเป็นเช่นไรจะได้ติดตามต่อไป

อย่างไรก็ตาม แม้ภาพรวมตลาดเริ่มดูดี แต่เราควรจะต้องว่าสถานประกอบการที่มีจำนวนแรงงานมากขึ้นและแรงงานเหล่านี้ทำงานเต็มที่หรือไม่ ได้มีโอกาสทำงานล่วงเวลา (OT) หรือไม่ หรือมีการเรียกร้องการฟื้นตัวหรือไม่ กลุ่มแรงงานเหล่านี้อาจจะยังไม่ได้ทำงาน เพียงแต่ยังรักษาตำแหน่งงานเอาไว้เท่านั้น (ดูตารางที่ 6 ประกอบ)

(ล้านคน)

ภาพรวมของประเทศ	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	19,095.7	19,226.7	18,990.5	19,090.7
ก่อนเกิด COVID-19 2562	19,858.4	19,633.8	18,709.6	19,062.0
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	20,080.7	19,281.6	19,307.8	19,502.8
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	+4.0	+2.1	-1.5	-0.2
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	+1.1	-1.8	+3.2	+2.3

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

กลุ่มแรงงานไม่ได้ทำงาน แต่มีงานประจำ

โดยภาพรวมระหว่างปี 2561 กับ ปี 2562 กลุ่มที่ไม่ได้ทำงาน แต่มีงานประจำ มีเพิ่มขึ้นทุกไตรมาส (%YoY) และจากการเปรียบเทียบการระบาดถึง 2 รอบในปี 2563 (%YoY ปี 2562 กับปี 2563) พบว่าจำนวนผู้ไม่ได้ทำงานแต่มีงานประจำเพิ่มขึ้นทุกไตรมาสเช่นกัน ตั้งแต่ 17.8%, 479.0%, 220.2% และ 28.3% จากไตรมาส 1 ถึงไตรมาส 4 ตามลำดับ **ซึ่งการระบาดของโควิด-19 ถึง 2 รอบในปีเดียว ทำให้ผู้ที่ไม่ได้ทำงาน แต่มีตำแหน่งงานเพิ่มขึ้นรุนแรงกว่าในสภาวะปกติเป็นอย่างมาก** เช่น ปี 2562 ในแต่ละไตรมาสมีคนไม่ได้ทำงานอยู่ในช่วง 0.15-0.62 ล้านคน แต่ปี 2563 เมื่อมีการระบาดรอบ 2 มีคนไม่ได้ทำงานเพิ่มสูงขึ้นถึง 0.39-2.52 ล้านคน แตกต่างกันในแต่ละไตรมาส (ดูตารางที่ 7 ประกอบ)

ตารางที่ 7 ผลกระทบต่อแรงงาน : ไม่ได้ทำงาน ทำงานแต่มีงานประจำ

(ล้านคน)

ปี	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	0.62	0.46	0.18	0.23
ก่อนเกิด COVID-19 2562	0.56	0.44	0.15	0.31
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	0.66	2.52	0.47	0.39
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	-9.6	-6.2	-17.8	+33.1
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	+17.8	+479.0	+220.2	+28.3

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

กลุ่มแรงงานทำงาน 1-19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ประมาณครึ่งเวลา)

โดยภาพรวมจากตารางข้างล่างนี้จะเห็นว่าจำนวนแรงงานที่ต้องทำงานต่ำกว่าระดับประมาณไม่เกินครึ่งเวลาเพิ่มเติมจากกลุ่มที่ไม่ได้ทำงาน (แต่ยังมีตำแหน่งงาน) เพิ่มอีก 0.98 ถึง 1.37 ล้านคนในปีปกติ (2561 และ 2562) มากน้อยแล้วแต่ไตรมาสโดยลดลงทุกไตรมาส (ยกเว้นไตรมาส 1) แต่การระบาด COVID-19 ในปี 2563 จำนวน 2 รอบ โดยประมาณตัวเลขเทียบ %YoY กับปี 2562 จะเห็นว่าผู้ทำงานต่ำกว่าระดับ (1-19 ชั่วโมง) เพิ่มขึ้นทุกไตรมาส (+ 37.3%, +66.2%, +33.3% และ +29.1% YoY)

ผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าฝั่งผู้ประกอบการยังไม่ฟื้นตัวเต็มที่จากมาตรการต่างๆ มากมายที่สนับสนุนโดยรัฐ ผู้ประกอบการจึงยังจ้างแรงงานได้ไม่ได้เต็มที่ ทำให้ผู้ทำงานต่ำกว่าระดับไม่เกินครึ่งเวลาเหล่านี้ขาดความมั่นคงและยอมขาดรายได้ที่จะนำมาใช้จ่ายในครอบครัว

ตารางที่ 8 ผลกระทบต่อแรงงาน : ทำงาน 1-19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

(ล้านคน)

ปี	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	1.21	1.04	1.09	0.98
ก่อนเกิด COVID-19 2562	1.37	0.893	0.832	0.938
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	1.88	1.48	1.11	1.18
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	+13.8	-14.6	-24.3	-6.8
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	+37.3	+66.2	+33.3	+29.1

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

กลุ่มแรงงานที่ทำงาน 20-39 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

แรงงานที่ทำงานเป็นจำนวนชั่วโมงมากขึ้นจนเกือบทำงานเต็มที่ (40 ชั่วโมง) มีจำนวนที่มากกว่า 2 กลุ่มที่กล่าวมา โดยน่าจะมีรายได้จากจำนวนชั่วโมงทำงานที่มากกว่า แต่ยังจัดอยู่ในกลุ่มยังทำงานได้ไม่เต็มที่ จากตารางที่ 9 ข้างล่างนี้ เห็นได้ชัดว่าถึงแม้จะไม่มี COVID-19 ระบาด (ปี 2561 และ ปี 2562) แต่มีจำนวนแรงงานค่อนข้างมากที่ไม่สามารถทำงานได้เต็มที่อยู่แล้ว เมื่อ COVID-19 ระบาดทำให้แรงงานกลุ่มนี้ต้องทำงานต่ำระดับเพิ่มขึ้นทั้งในช่วงการระบาดทั้งสองรอบในปี 2563

ดังจะเห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของจำนวนแรงงานที่ทำงานได้ไม่เต็มที่เพิ่มขึ้น 3 ไตรมาส จาก 4 ไตรมาส โดย %YoY เพิ่มขึ้น 1.7% ถึง 9.2% และลดลงในไตรมาส 3 -3.7% ขณะที่ %YoY ระหว่างปี 2562-63 ลดลงในไตรมาสแรก -4.2% และได้เพิ่มขึ้น +15.8%, +16.6% และ +7.5% เรียงจากไตรมาส 2 ถึงไตรมาส 4 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตคือ จำนวนที่ถูกกระทบปี 2561 กับ ปี 2563 มีจำนวนแรงงานที่ทำงานไม่เต็มที่ที่เป็นจำนวนที่มากขึ้น เกือบทุกไตรมาส

ตารางที่ 9 ผลกระทบต่อแรงงาน : ทำงาน 20-39 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

(ล้านคน)

ปี	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	10.03	8.84	9.42	8.92
ก่อนเกิด COVID-19 2562	10.96	9.07	9.07	9.08
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 2563	10.50	10.51	10.57	9.75
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	+9.2	+2.7	-3.7	+1.7
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	-4.2	+15.8	+16.6	+7.5

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

กลุ่มทำงาน 40 ชั่วโมงขึ้นไปต่อสัปดาห์

กลุ่มนี้มีจำนวนการจ้างงานมากถึง 27 ล้านคนหรือประมาณ 82% ของแรงงานที่มีงานทำ เมื่อ COVID-19 ระบาด ผู้มีงานทำกลุ่มนี้ลดน้อยลง บางส่วนอาจออกไปทำงานต่ำระดับ ทำงานไม่เต็มที่หรืออยู่เฉยๆ โดยไม่ได้ทำงานดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

แต่ที่แน่นอนคือสภาพัฒน์ได้พิจารณาถึงผลกระทบของการทำงานล่วงเวลาอาจจะลดลงไปด้วย ทำให้รายได้พิเศษที่เคยได้หายไป ซึ่งรายได้นี้ปกติน่าจะเป็นรายได้ที่เพิ่มจากรายได้เพียงเพื่อปัจจัย 4 โดยเน้นรายได้ที่ทำให้คุณภาพชีวิตของครอบครัวดีขึ้น และถ้ารายได้ส่วนนี้เคยนำไปใช้จ่ายเหมือนรายได้ปกติของครอบครัว เมื่อรายได้พิเศษส่วนนี้หายไป เงินที่เคยนำมาใช้ส่งลูกเรียน ค่าผ่อนส่งสินค้าต่างๆ ก็จะมีปัญหาไปด้วย

ข้อเท็จจริงจากที่กล่าวมาได้รับการยืนยันจากตัวเลขการเปลี่ยนแปลง %YoY ของการเปรียบเทียบปี 2561 กับปี 2562 ซึ่งการระบาด COVID-19 ยังไม่เกิด พบว่าจำนวนคนทำงานเต็มที่ลดลงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่แรกคือ ภาคเศรษฐกิจกำลังลดขนาดตัวเองลงมีการลดการจ้างงานเต็มที่อยู่แล้ว และการระบาด COVID-19 ทั้งสองรอบในปี 2563 โดยวัด %YoY ของการเปลี่ยนแปลงจำนวนแรงงานทำงานเต็มที่ปี 2562 กับปี 2563 พบว่า **จำนวนคนทำงานเต็มเวลายังลดลงต่อเนื่องทุกไตรมาส ไม่ว่าจะมีการระบาดของ COVID -19 หรือไม่ก็ตาม ดังได้กล่าวมาแล้วถ้าแรงงานกลุ่มนี้ที่ลดลงอาจเพราะเปลี่ยนงานไปอยู่ในสภาพแรงงานนอกระบบทำงานต่ำระดับ หรืออยู่ในสภาพการว่างงาน ซึ่งย่อมเป็นภาระต่อตนเองและครอบครัวที่จะได้รับผลกระทบจากรายได้พิเศษที่ลดลงไป**

ตารางที่ 10 ผลกระทบต่อแรงงาน : ทำงานตั้งแต่ 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป

(ล้านคน)

ปี	ไตรมาส			
	1	2	3	4
ก่อนเกิด COVID-19 2561	25.49	27.53	27.60	27.76
ก่อนเกิด COVID-19 2562	24.80	27.37	27.43	27.17
เกิดการระบาดรอบ 1 และ 2 ปี 2563	24.36	22.56	25.76	26.95
ก่อนเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2561	-2.7	-0.6	-0.6	-2.1
หลังเกิดการระบาด %YoY 2562 vs 2563	-1.6	-17.6	-6.2	-0.8

ที่มา: ประมวลผลจากการสำรวจการมีงานทำของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2561-2563

สรุป

การแก้ไขปัญหาการผลิตและการพัฒนาแรงงานให้สามารถตอบสนองเศรษฐกิจไปในทิศทางที่ดีมาจากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานซึ่งขึ้นอยู่กับ Demand หรืออุปสงค์การเติบโตทางเศรษฐกิจ

อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์อุปทานในตลาดแรงงานครั้งนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นจากเรื่อง การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีและวิวัฒนาการของโลกดิจิทัลที่ทำให้ทิศของกำลังงานเปลี่ยนแปลงไปเพียงอย่างเดียว แต่มีความซับซ้อนจากความไม่แน่นอนที่เกิดจากการระบาดของ COVID-19 ที่ระบาดอย่างรวดเร็วและรุนแรงทั่วโลก ตลาดจึงต้องปรับตัวโดยเฉพาะด้านอุปทานให้สอดคล้องกับอุปสงค์ใหม่ (New Demand)

ในประเทศไทย ผลกระทบ COVID-19 เกิดจากการระบาดในกลุ่มคน (Cluster) ที่ไม่เว้นระยะห่าง (Distancing) ไม่ใส่แมสเวลาพูดคุย และ/หรือดื่มกิน สังสรรค์ท่ามกลางกลุ่มคนจำนวนมาก และประมาทคิดว่าการระบาด COVID-19 สามารถ “เอาอยู่” ไม่ยอมปฏิบัติตามมาตรฐานของ ศบค.

ในระยะเริ่มต้น (https://t.me/tdrth) รักษาผู้เจ็บป่วยจากการติดเชื้อตามอาการยังทำได้ดี มีคนติดเชื้อใหม่น้อย คนตายน้อย จากการระบาดมาแล้ว 2 รอบในปี 2563 และต่อเนื่องมาจนถึงปี 2564 มีคนติดเชื้อหลักร้อยในการระบาดรอบแรก เมื่อไตรมาสแรกปี 2563 เพิ่มขึ้นมาเป็นหลักพันในการระบาดรอบ 2 ซึ่งแน่นอนสายพันธุ์ COVID-19 ที่ระบาดมีการวิวัฒนาการตัวมันเองตลอดเวลาจนเกิดเป็นการระบาดรอบ 3 เมื่อไตรมาสแรกปี 2564 เป็น COVID-19 สายพันธุ์ที่มาจากอังกฤษ คราวนี้อัตราเพิ่มของผู้ติดเชื้อใหม่เพิ่มอย่างรวดเร็วเฉลี่ยมากกว่า 1 พันคนต่อวันจนยอดสะสมเพิ่มเป็น 2,438 คนในวันที่ 24 เมษายน 2564 ดังภาพที่แสดงมาแล้วในตอนต้นของบทความ

ถึงตอนนี้ประเทศไทยผ่านการระบาดมา 3 รอบ รวมเวลา 15 เดือน โดยเฉพาะการระบาดรอบแรกและรอบ 2 ห่างกันถึง 6 เดือน แต่หลายฝ่ายที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดเห็นว่า**รัฐบาลมีความล่าช้าในการนำเข้าวัคซีน ปัจจุบัน (เมษายน 2564) เพิ่งฉีดรอบแรกไปได้เพียงประมาณ 9 แสนคน หรือประมาณ 1.0% ของประชากรไทย การที่ไม่เร่งนำเข้าวัคซีนป้องกัน COVID-19 มาฉีดให้ประชาชนให้ถึงไม่น้อยกว่า 70% เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันกลุ่ม ก็จะไม่สามารถป้องกันหรือบรรเทาปัญหาการติดเชื้อใหม่และการล้มตายจาก COVID-19 สายพันธุ์ใหม่ที่มีความรุนแรงให้ชะลอตัวลงได้** กระทบความมั่นใจในการเดินทางและการทำกิจกรรมในที่สาธารณะ ไปจนถึงการจับจ่ายใช้สอย

ที่ผ่านมา มาตรการช่วยเหลือเยียวยามากมายจากทางรัฐบาลเพื่อเยียวยาประชาชนส่วนใหญ่ที่ถือบัตรผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มอื่นๆ โดยทั่วไป ทำให้รัฐต้องกู้เงินมาใช้ในการเยียวยาเพื่อให้ทั่วถึงทุกภาคส่วนที่เดือดร้อน โดยได้ใช้เงินไปแล้วมากกว่า 1.5 ล้านล้านบาท ทำให้สามารถดันเศรษฐกิจที่ติดลบ 6.1% ในปี 2563 น่าจะกระเด้งขึ้นได้ในปี 2564 ราว 2.5-3.5% แต่เมื่อการระบาดรอบ 3 ได้เกิดขึ้นเมื่อต้นเมษายน 2564 หลายฝ่ายที่เป็นห่วงทางเศรษฐกิจเชื่อว่าเศรษฐกิจไทยจะลดลงเหลือ 1% เศษๆ เท่านั้น

การที่เศรษฐกิจมีปัญหาหลายระลอกและการระบาดไวรัสโคโรนา 3 รอบแล้ว (และไม่รู้จะเกิดเป็นรอบที่ 4 อีกหรือไม่) ทำให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจ ความเชื่อมั่นด้านการป้องกัน/เยียวยา/ รักษาผู้ติดเชื้อ COVID-19 ส่งผลถึงการปรับตัวของตลาดแรงงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากการประเมินโดยใช้ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติดังได้กล่าวมาแต่ต้นพบว่า ตลาดแรงงานผันผวนในช่วงระบาดเป็นอย่างมาก แรงงานส่วนมากมีงานทำโดยปกติ ถ้าไม่มีการระบาดของ COVID-19 การว่างงานจะอยู่ที่ 0.75-1.0% หรือคิดเป็นคนว่างงานประมาณ 4 แสนคนจนถึงใกล้ 8 แสนคน (ร้อยละ 1.6) ผู้ตกงานเหล่านี้ต้องการการเยียวยา โดยเฉพาะแรงงานนอกระบบ อย่างไรก็ตามผลกระทบจาก COVID-19 ไม่เพียงแต่ทำให้แรงงานตกงานเท่านั้นแต่ทำให้พวกเขาต้องทำงานได้ไม่เต็มที่ จากข้อมูลสำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (ไตรมาส 3) พบว่า

ไม่ได้ทำงานแต่มีงานประจำ	0.18 ล้านคน
ทำงาน 1-19 ชั่วโมง	1.09 ล้านคน
ทำงาน 20-39 ชั่วโมง	9.42 ล้านคน
รวม	10.69 ล้านคน

แรงงานประมาณ 1 ล้านคน (https://www.thairaidnews.com) มีความเดือดร้อนแตกต่างกัน แล้วแต่ว่าทำงานได้มากหรือน้อย ซึ่งพวกเขายังต้องการความช่วยเหลือทางการเงินชนิดให้เปล่าเต็มจำนวนหรือร่วมจ่าย รัฐจึงยังจำเป็นต้องเยียวยาต่อไปจนถึงสิ้นปี

เงินกู้เดิม 1 ล้านล้านบาทของรัฐบาลปัจจุบันเหลือไม่กี่แสนล้านบาทถ้าจะต้องช่วยถึงสิ้นปี คงต้องกู้เพิ่มอีก 0.5-1 ล้านล้านบาทเพื่อเยียวยาผู้ขาดสต่อไป จนกว่าธุรกิจสามารถทำมาหากินได้ตามปกติ โดยให้การเยียวยาทุกกลุ่ม ยกเว้นเฉพาะผู้มีรายได้ 2 ครวินไทล์แรกที่มีฐานะดีไม่ต้องได้รับเงินเยียวยา เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ผู้มีรายได้น้อยยังยืนอยู่ได้ในสังคม

สรุป คือประชาชนจะมีความเชื่อมั่นต่อรัฐบาลมากยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าสามารถฉีดวัคซีนให้ประชาชนครบโดส 70-80% ของประชากรภายใน 6 เดือนที่เหลือในปี โดยเฉพาะผู้สูงอายุควรเลือกฉีดวัคซีนที่เหมาะสมให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. เศรษฐกิจไทย โดยเฉพาะภาคบริการ (การท่องเที่ยว) แรงงานที่อยู่ในภาคนี้จะฟื้นได้จนเข้าสู่ระดับ New Normal พวกเขาจะต้องได้รับการฉีดวัคซีนที่ปลอดภัย 70-80% และหมุนเวียนจนครบทุกคนโดยเร็วที่สุด เมื่อนั้นความมั่นใจในความปลอดภัยจะเกิดขึ้น การบริโภค การลงทุน ของภาคเอกชนจะส่งผลให้ภาคเศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัวและเข้าสู่การขยายตัวได้อีกครั้ง การทำงานต่ำระดับก็จะบรรเทาลง ตลาดแรงงานจะมีอุปสงค์ใหม่เพื่อรองรับกลุ่มเยาวชนที่มีการว่างงานได้เพิ่มขึ้น

ดังนั้น ทรัพยากรของรัฐต้องให้ความสำคัญมากที่สุดกับการได้มาซึ่งวัคซีนป้องกัน COVID-19 จะแพงเท่าใดก็ต้องซื้อและฉีดให้คนไทยทุกคนให้ได้โดยเร็ว เราเสียเงินเป็นล้านๆ บาทมาแล้วกับมาตรการอื่นๆ จะเสียอีกแสนล้านบาทเพื่อพยุงชีวิตและเศรษฐกิจถือว่าคุ้มค่า

2. ระยะเวลาอีกประมาณ 6-8 เดือนนี้ กลุ่มคนมีรายได้ 3 ครวินไทล์ระดับล่าง ซึ่งเป็นกำลังแรงงานประมาณ 30 ล้านคน จะต้องได้รับเงินเยียวยาต่อไป โดยเฉพาะแรงงานนอกระบบประมาณมากกว่า 20 ล้านคน ซึ่งรัฐบาลมีบัญชีรายชื่ออยู่หมดแล้วอย่างน้อยคนละ 3 พันบาทต่อเดือนและเมื่อทุกคนได้รับวัคซีนครบ 100% แล้ว การปรับตัวของประเทศทำได้อย่างราบรื่น เมื่อความเชื่อมั่นไว้วางใจกลับมาทั้งเศรษฐกิจและตลาดแรงงานจะฟื้นตัวตามมาได้เอง โดยที่รัฐบาลไม่ต้องเยียวยาด้วยเงินมหาศาลอีกต่อไป

3. ภาระของรัฐบาลคงเหลือแต่การสนับสนุนผู้ประกอบการ (Real sector) โดยเฉพาะ SMEs ด้วยการหยุดเลือดที่ไหลจากผลกระทบของ COVID-19 แล้วช่วยเติมเลือดใหม่ให้พวกเขาเพื่อให้พวกเขาสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้และในที่สุดได้กลับมาเป็นผู้ประกอบการที่เข้มแข็งต่อไปได้อีกครั้งหนึ่ง

4. กลุ่มสุดท้ายคงเป็นเรื่องรัฐสวัสดิการที่จะต้องช่วยเหลือเยียวยาผู้สูงอายุคนพิการ หรือผู้มีภาวะพึ่งพิงเพื่อให้เขามีชีวิตอยู่ได้ตามอัตภาพ (Decent life and living) ได้ต่อไป

[1] การทำงานต่ำระดับ – underemployment หรือการว่างงานแฝง เป็นการใช้แรงงานต่ำกว่าจริงเนื่องจากอาชีพที่ไม่ต้องใช้ทักษะของแรงงาน หรือเป็นงานไม่เต็มเวลา หรืองานที่ปล่อยให้แรงงานไม่ได้ทำงาน

คิดยกกำลังสอง: เลือกข้างอย่างไรดี...เมื่ออินทรีสู้มังกร?

(https://tdri.or.th/2022/06/thinkx_452/)

การศึกษาความจำเป็นและแนวทางในการจัดทำแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(<https://tdri.or.th/2022/06/necessity-and-guidelines-for-the-preparation-of-personal-data-protection-practices/>)

คิดยกกำลังสอง: M-Flow สำเร็จได้..ให้บทเรียนอะไร?

(https://tdri.or.th/2022/06/thinkx_451/)

โครงการปรับปรุง พรบ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560

(<https://tdri.or.th/2022/06/competition-laws-seminar/>)

‘หาบเร่แผงลอย’ โจทย์ท้าทายผู้ว่าฯ ชัชชาติกรุงเทพฯธุรกิจ

(<https://tdri.or.th/2022/06/bkk-street-vending-policy/>)

(/)

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ)

565 ซอยรามคำแหง 39 (เทพศิลา) เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทรศัพท์ 02-718-5460 โทรสาร 02-718-5461-2

สงวนลิขสิทธิ์ เอกสารเผยแพร่ทุกชิ้นสงวนลิขสิทธิ์ภายใต้สัญญาอนุญาต

Creative Commons • (https://www.behance.net/wicker_paradise) ดุรายละเอียดสัญญา (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>) เว็บไซต์:

ไวไวซอฟต์ (<http://www.vaivaisoft.com/>)

- ติดต่อเรา (</about/contact/>)

(<https://www.facebook.com/tdri.thailand/>)

(https://twitter.com/tdri_thailand)

(<https://www.youtube.com/channel/UCpvSCiJAfcMYjvBDdtQ97-g>)

Thailand Develop...
66,349 likes

Like Page

Share